

משפחות יקרות,

קהל יקר,

לפני כחודש פנתה אליי דנה בבקשה לנאום לפניכם בשם המשפחות השכולות. כמובן שהסכמתי מיד, אך התמלאתי חשש: מה אכתוב? מה אספר? מעולם לא נאמתי בפני קהל גדול, מכובד ומיוחד כמו זה שנמצא כאן, לפניי. דחיתי את הרגע להתיישב ולכתוב עד כמה שיכולתי, אך כשהמועד התקרב וכבר נשאלתי אם הנאום שלי מוכן, ניסיתי לחשוב מה יהיה נכון לכתוב? איך להתחיל ומה לספר? באחד הימים האחרונים נסעתי לי באוטו לבית אמי לארוחת חג שבועות וברקע הרדיו ניגן את השיר " הוא לא ידע את שמה" ואז הפנמתי שוב, בפעם המיליון, שאבא שלי, יוסי, לא ידע את שמי.

הוא נהרג כשהייתי בבטן אמי ביומה השני של מלחמת יום הכיפורים בתאריך ה- 8.10.73. ולא זכה להכיר אותי.

לצערנו, אבא נהרג צעיר, בגיל 32. הוא היה בתחילת דרכו בחייו הבוגרים, אב צעיר ובעל משפחה וגם הוא לא זכה לחיות את חייו וליהנות מהם מספיק. הוא עלה לארץ עם אמו לאחר שאיבד את אביו ואחיו במלחמה, למד, שירת כקצין בחיל הקשר והתחיל את חייו העצמאיים. המלחמה קטעה את מעגל החיים ברגע והחלום שהיה קפא.

אני, כמוהו, לא זכיתי לפגוש ולהכיר אותו.

זו חוויה שונה, קשה, מכאיבה אך יחד עם זאת חוויה מיוחדת לגדול בבית שיש בו אמא ואח גדול ויש גם אבא - אבל הוא לא נמצא איתנו בחיי היום יום, בשמחות ובצער. העולם שאלי נולדתי אינו העולם שאיחלו לי הוריי ומשפחתי שאיוולד אליו- עולם חדש וגדול שמהולה בו תחושת עצב ותסכול אינסופיים על מה שאיבדתי ולא אוכל לחוות. הוא לא יודע את שמי, הוא לא יודע שאני דומה לו בצבעי ואולי גם קצת באופיו. הוא לא יודע איפה אני עובדת והאם טוב לי.

לאורך מעגל החיים התחלתי לנהל עם אבי שיחות דמיוניות כי אני מאמינה שהוא נח לו שם למעלה ומלווה את צעדיי מרחוק. מאוחר יותר התחלתי לשאול שאלות, לחפש מידע מכל מי שהכיר, פגש, נגע ודיבר עם אבא ואת זה אני עדיין משתדלת לעשות כשמופיעה הזדמנות או כשיש בי את הכוחות לחקור וללמוד עליו.

לאחרונה, השתתפתי במסע לפולין, עם משלחת צה"ל במסגרת פרויקט "עדים במדים". היה לי הכבוד לקחת חלק במעמד מרגש ומרשים שמייצג את מדינתנו היחידה והחזקה. מעבר לחוויה הלאומית העוצמתית שמביאה להבנה כי אין לנו ארץ אחרת, הייתה לי ההזדמנות לחוות גם חוויה אישית פרטית שלי.

זכיתי לדרוך על האדמה בה אבי נולד, לערוך טקס אזכרה בבית קברות יהודי ולהיות במקומות בהם נספו בני משפחתו ומשפחת אמי.

עם הדברים האלו ארצה לסיים, אבא שלי נפל למען המדינה המיוחדת והיחידה שיש לנו.
משפחתי ואני הקרבנו קורבן יקר מנשוא למענה.
יחד עם זאת, אני מאמינה כי המציאות הזו תרמה תרומה משמעותית והשפיעה לטובה על מי
שאני כיום. מילדות אני זוכרת את עצמי מעריכה את הדברים הקטנים שבחיים: צבעים,
מראות, טעמים אך גם את הדברים החשובים כמו אנשים טובים, מעשים ומילים. שום דבר
אינו נראה לי מובן מאליו. ייתכן וזהו הטבע שלי אך בטוח שמציאות חיי רק חיזקה ומחזקת
את ההכרה וההבנה של מה באמת חשוב בחיי של אדם.
אני מאחלת לכולנו שנדע לשמוח בחלקנו, להעריך את קרובינו ולעשות טוב לזולתנו.

תודה רבה

יעל